

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Værker i Mindeudgave

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 554. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang03val-shoot-idm140687568743168/facsimile.pdf> (tilgået 22. juli 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det bankede, mens Herluf endnu sad med Brevet i sin Haand. Det var Værtinden, som sagde, at der ventede en Herre derude, som gerne vilde tale med Hr. Berg.

Det var Edvard Sundt.

— De m, sagde Berg.

Ja, sagde Sundt. Jeg tænkte, De havde vel idag ikke noget videre at forsømme ved en lille Passiar.

— Aa nej — det ikke, sagde Berg trist.

De kom til Sæde, og efterat de havde talt lidt om Begivenheden, søgte Sundt at slaa ind paa mere ligegyldige Ting, mens hans Stemme stadig blev ved at have den samme milde, ligesom hjælpsomme Klang, som Berg havde fornummet straks ved de første Ord, da han kom ind. —

Samtalen vilde dog ikke komme rigtig i Trit, og Sundt gik om og saå paa Nips og Billeder. Foran Billedet af Herlufs Fader, der hang over Skrivebordet, blev han staaende lidt:

— Ja, sagde han, han faldt derovre.

Han blev ved at se paa Billedet og satte sig ved Skrivebordet: Nej, det glemmer vel ikke nogen af os, der var med, sagde han.

Og maaske for at adsprede Herlufs Tanker (muligt, at han ogsaa selv just var sært modtagelig for alle de Erindringer) begyndte han at fortælle — først søgende om Ordene og med lange Pauser mellem hvert Minde, siden alt hastigere — om „den Tid derovre“.

Han fortalte om Flugten fra Dannevirke langs Frostnattens spejlblanke Landeveje, hvor Mandskabet krøb, krøb paa alle fire — Mand mellem Fæ, sagde han.

Har De set, naar en Flue er falden i et slebet Glas med Mælk, og saa har naaet Kanten? Hvordan den kæmper og kravler og kæmper op ad den glatte Side og bliver ved og ved Jeg kan aldrig se en saadan Skabning — saa dumt det er — uden et Sekund, et Nu i det mindste at tænke paa den Nat — „Marchen“ fra Dannevirke